

# РЕШЕНИЕ

№ 257

гр. гр. Хасково, 29.03.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,** в  
публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта  
година в следния състав:

Председател: Христина З. Жисова

при участието на секретаря Ваня З. Кирева  
като разгледа докладваното от Христина З. Жисова Гражданско дело №  
20235640101439 по описа за 2023 година

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединение установителни  
искове с правно основание чл.422 ал.1, вр. чл.415 ал.1 ГПК, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 342,  
ал. 1 ТЗ и чл.92 ЗЗД от “Йеттел България” ЕАД, ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на  
управление – град София, район Младост, ж.к.”Младост 4” Бизнес Парк София, сграда 6,  
съдебен адрес: гр.София, ул.“Шандор Петьофи“ № 10, адв. В. Н. против В. П. П., ЕГН  
\*\*\*\*\*, с адрес: \*\*\*\*\*. За претендираните суми е издадена заповед № 431  
от 30.05.2023 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №  
1082 по описа за 2023 г. на Районен съд – Хасково.

Ищецът твърди, че на 07.12.2020 г. между В. П. П. и „Теленор България“ ЕАД,  
понастоящем „Йеттел България“ ЕАД, бил сключен Договор за мобилни услуги с  
предпочетен номер +\*\*\*\*\* за срок от 24 месеца с абонаментен план Интернет 10.99 с  
месечен абонамент за първоначалния срок в размер на 8,99 лв. и месечен абонамент след  
изтичане на първоначалния срок в размер на 10,99 лв. Ответницата не изпълнявала  
задълженията си по договора в общ размер 29,07 лв., представляващи неплатени  
абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.06.2021 г.  
Вследствие на неизпълнението и съгласно т. 9 от договора, мобилният оператор начислил  
неустойка в размер на 35,90 лв., която не надвишавала размера на три месечни абонаментни  
такси и била начислена във фактура № 7324488569/25.08.2021 г.

На 07.12.2020 г. и по повод Договор за мобилни услуги с предпочетен номер  
+\*\*\*\*\* от същата дата, „Теленор България“ ЕАД, понастоящем „Йеттел България“

ЕАД, като лизингодател, сключил с В. П. П. - лизингополучател, Договор за лизинг, с който лизингодателят предоставил за временно и възмездно ползване устройство марка NOKIA 1.3 Dual Black за обща лизингова цена в размер на 104,97 лв., дължима чрез внасяне на първоначална лизингова вноска в размер на 50,00 лв. и на 23 месечни лизингови вноски, всяка от които в размер на 2,39 лв. По договора за лизинг ответницата дължала заплащане на сума в общ размер на 47,80 лв., формирана от лизинговите вноски за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.08.2021 г., а именно:

-2,39 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.04.2021 г., начислена във фактура № 7319148280/25.04.2021 г.;

-2,39 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.04.2021 г. - 24.05.2021 г., начислена във фактура № 7320449752/25.05.2021 г.;

-2,39 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.05.2021 г. - 24.06.2021 г., начислена във фактура № \*\*\*\*\*/25.06.2021 г.;

-2,39 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.06.2021 г. - 24.07.2021 г., начислена във фактура № 7323019024/25.07.2021 г.;

-38,24 лв. - сбор от 15 броя лизингови вноски, начислени общо поради неплащане на предходните такива, съгласно чл. 12 от Общите условия към Договора за лизинг и 1 лизингова вноска съгласно чл. 1, ал. 3 от Договора за лизинг за отчетен период 25.07.2021 г. - 24.08.2021 г., начислени във фактура № 7324488569/25.08.2021 г.

На 08.02.2021 г. и по повод Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от същата дата, „Теленор България“ ЕАД, понастоящем „Йеттел България“ ЕАД, като лизингодател, сключил с В. П. П. - лизингополучател, Договор за лизинг, с който лизингодателят предоставил за временно и възмездно ползване устройство марка XIAOMI Redmi 9 64GB Dual Purple за обща лизингова цена в размер на 372,27 лв., дължима чрез внасяне на първоначална лизингова вноска в размер на 85,00 лв. и на 23 месечни лизингови вноски, всяка от които в размер на 12,49 лв. По договора за лизинг ответницата дължала заплащане на сума в общ размер на 263,12 лв., формирана от лизинговите вноски за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.08.2021 г., а именно:

-12,49 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.04.2021 г., начислена във фактура № 7319148280/25.04.2021 г.;

-12,49 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.04.2021 г. - 24.05.2021 г., начислена във фактура № 7320449752/25.05.2021 г.;

-12,49 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.05.2021 г. - 24.06.2021 г., начислена във фактура № \*\*\*\*\*/25.06.2021 г.;

-0,83 лв. - остатък от лизингова вноска след приспадане на предплатени суми за отчетен период 25.06.2021 г. - 24.07.2021 г., начислена във фактура № 7323019024/25.07.2021 г.;

-224,82 лв. - сбор от 17 броя лизингови вноски, начислени общо, поради неплащане

на предходните такива, съгласно чл. 12 от Общите условия към Договора за лизинг и 1 лизингова вноска съгласно чл. 1, ал. 3 от Договора за лизинг за отчетен период 25.07.2021 г. - 24.08.2021 г., начислени във фактура № 7324488569/25.08.2021 г.

Отново на 08.02.2021 г. и по повод Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от същата дата, мобилният оператор, като лизингодател, сключил с В. П. П. - лизингополучател, Договор за лизинг, с който лизингодателят предоставил за временно и възмездно ползване пакет базови аксесоари, платими чрез внасяне на 23 месечни лизингови вноски, всяка от които в размер на 2,05 лв. По договора за лизинг ответницата дължала заплащане на сума в общ размер на 45,10 лв., формирана от лизинговите вноски за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.08.2021 г., а именно:

-2,05 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.04.2021 г., начислена във фактура № 7319148280/25.04.2021 г.;

-2,05 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.04.2021 г. - 24.05.2021 г., начислена във фактура № 7320449752/25.05.2021 г.;

-2,05 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.05.2021 г. - 24.06.2021 г., начислена във фактура № \*\*\*\*\*/25.06.2021 г.;

-2,05 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.06.2021 г. - 24.07.2021 г., начислена във фактура № 7323019024/25.07.2021 г.;

-36,90 лв. - сбор от 17 броя лизингови вноски, начислени общо, поради неплащане на предходните такива, съгласно чл. 12 от Общите условия към Договора за лизинг и 1 лизингова вноска съгласно чл. 1, ал. 3 от Договора за лизинг за отчетен период 25.07.2021 г. - 24.08.2021 г., начислени във фактура № 7324488569/25.08.2021 г.

Поддържа се в исковата молба, че на 17.03.2021 г. между В. П. П. и Теленор България" ЕАД, понастоящем „Йеттел България" ЕАД, било сключено ново Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* за срок от 24 месеца с абонаментен план Тотал + с месечен абонамент за първоначалния срок в размер на 27,99 лв. и месечен абонамент след изтичане на първоначалния срок в размер на 29,99 лв. Ответницата не изпълнявала задълженията си по споразумението в общ размер 107,04 лв., представляващи неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.06.2021 г. Вследствие на неизпълнението съгласно раздел III, чл. 2 от споразумението, мобилният оператор начислил неустойка в размер на 80,47 лв., която не надвишавала размера на три месечни абонаментни такси и била начислена във фактура № 7324488569/25.08.2021 г.

Вследствие на неизпълнението по споразумението за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\*, ответницата дължала сума в размер на 117,92 лв., представляваща разликата между цената на устройство NOKIA 1.3 Dual Black без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по горепосочения договор за лизинг от 07.12.2020г. и начислена във фактура № 7324488569/25.08.2021 г.

На същата дата - 17.03.2021 г. и по повод горепосоченото споразумение с

предпочетен номер +\*\*\*\*\*, мобилният оператор, като лизингодател, сключил с В. П. П. - лизингополучател, Договор за лизинг, с който лизингодателят предоставил за временно и възмездно ползване пакет базови аксесоари, платими чрез внасяне на 23 месечни лизингови вноски, всяка от които в размер на 1,22 лв. По договора за лизинг ответницата дължала заплащане на сума в общ размер на 28,06 лв., формирана от лизинговите вноски за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.08.2021 г., а именно:

-1,22 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.04.2021 г., начислена във фактура № 7319148280/25.04.2021 г.;

-1,22 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.04.2021 г. - 24.05.2021 г., начислена във фактура № 7320449752/25.05.2021 г.;

-1,22 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.05.2021 г. - 24.06.2021 г., начислена във фактура № \*\*\*\*\*/25.06.2021 г.;

-1,22 лв. - лизингова вноска в пълен размер за отчетен период 25.06.2021 г. - 24.07.2021 г., начислена във фактура № 7323019024/25.07.2021 г.;

-23,18 лв. - сбор от 18 броя лизингови вноски, начислени общо, поради неплащане на предходните такива, съгласно чл. 12 от Общите условия към Договора за лизинг и 1 лизингова вноска съгласно чл. 1, ал. 3 от Договора за лизинг за отчетен период 25.07.2021 г. - 24.08.2021 г., начислени във фактура № 7324488569/25.08.2021 г.;

По отношение на горепосочените задължения за лизингови вноски била налице обща изискуемост, поради изтичане сроковете на договорите за лизинг, посочени в чл. 2 от същите. Към настоящия момент и въпреки неизплатените общи лизингови цени, предоставените устройства не били върнати на мобилния оператор.

В исковата молба е посочено, че на 19.02.2021 г. между В. П. П. и Теленор България" ЕАД, понастоящем „Йеттел България" ЕАД, бил сключен Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* за срок от 24 месеца с абонаментен план Интернет 20.99 с месечен абонамент за първоначалния срок в размер на 18,99 лв. и месечен абонамент след изтичане на първоначалния срок в размер на 20,99 лв. Ответницата не изпълнила задълженията си по договора в общ размер 57,86 лв., представляващи неплатени абонаментни такси за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.06.2021 г. Вследствие на неизпълнението и съгласно т. 9 от договора, мобилният оператор начислил неустойка в размер на 58,86 лв., която не надвишавала размера на три месечни абонаментни такси и била начислена във фактура № 7324488569/25.08.2021 г.

Горепосочените задължения били индивидуализирани в следните фактури:

1.Фактура № 7319148280/25.04.2021 г. за отчетен период 25.03.2021 г. - 24.04.2021 г., срок за плащане - 10.05.2021 г., издадена за сумата от 86,20 лв., представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и лизингови вноски, както следва:

-11,09 лв. абонаментна такса и използвани услуги за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-37,07 лв. абонаментна такса и използвани услуги за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-2,39 лв. лизингова вноска за устройство NOKIA 1.3 Dual Black за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-12,49 лв. лизингова вноска за устройство XIAOMI Redmi 9 64GB Dual Purple за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-2,05 лв. лизингова вноска за пакет базови аксесоари за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-1,22 лв. лизингова вноска за пакет базови аксесоари за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-19,89 лв. абонаментна такса за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

2.Фактура № 7320449752/25.05.2021 г. за отчетен период 25.04.2021 г. - 24.05.2021 г., срок за плащане - 09.06.2021 г., издадена за сумата от 81,10 лв., представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и лизингови вноски, както следва:

-8,99 лв. абонаментна такса за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-34,97 лв. абонаментна такса и използвани услуги за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-2,39 лв. лизингова вноска за устройство NOKIA 1.3 Dual Black за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-12,49 лв. лизингова вноска за устройство XIAOMI Redmi 9 64GB Dual Purple за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-2,05 лв. лизингова вноска за пакет базови аксесоари за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-1,22 лв. лизингова вноска за пакет базови аксесоари за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-18,99 лв. абонаментна такса за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

3.Фактура № \*\*\*\*\*/25.06.2021 г. за отчетен период 25.05.2021 г. - 24.06.2021 г., срок за плащане - 10.07.2021 г., издадена за сумата от 81,12 лв., представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и лизингови вноски, както следва:

-8,99 лв. абонаментна такса за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-35,00 лв. абонаментна такса и използвани услуги за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-2,39 лв. лизингова вноска за устройство NOKIA 1.3 Dual Black за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-12,49 лв. лизингова вноска за устройство XIAOMI Redmi 9 64GB Dual Purple за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-2,05 лв. лизингова вноска за пакет базови аксесоари за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-1,22 лв. лизингова вноска за пакет базови аксесоари за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-18,98 лв. абонаментна такса за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

4.Фактура № 7323019024/25.07.2021 г. за отчетен период 25.06.2021 г. - 24.07.2021 г., срок за плащане - 09.08.2021 г., издадена за сумата от 6,49 лв., представляваща неплатени лизингови вноски, както следва:

-2,39 лв. лизингова вноска за устройство NOKIA 1.3 Dual Black за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-0,83 лв. остатък от лизингова вноска за устройство XIAOMI Redmi 9 64GB Dual Purple за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-2,05 лв. лизингова вноска за пакет базови аксесоари за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-1,22 лв. лизингова вноска за пакет базови аксесоари за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

5.Фактура № 7324488569/25.08.2021 г. за отчетен период 25.07.2021 г. - 24.08.2021 г., срок за плащане - 09.09.2021 г., издадена за сумата от 616,29 лв., представляваща неплатени неустойки, лизингови вноски и сума за мобилно устройство, както следва:

-35,90 лв. неустойка за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-80,47 лв. неустойка за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-38,24 лв. лизингови вноски, начислени за устройство NOKIA 1.3 Dual Black за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-224,82 лв. лизингови вноски, начислени за устройство XIAOMI Redmi 9 64GB Dual Purple за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-36,90 лв. лизингови вноски, начислени за пакет базови аксесоари за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-23,18 лв. лизингови вноски, начислени за пакет базови аксесоари за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-117,92 лв. сума за мобилно устройство за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

-58,86 лв. неустойка за предпочетен номер +\*\*\*\*\*;

С оглед на гореизложеното на 25.05.2023 г., ищецът „Йеттел България“ ЕАД подал Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК до Районен съд - Хасково срещу ответницата В. П. П., в което се претендирали главница в размер на 871,20 лв. и законна лихва от подаване на заявлението до изплащане на вземането. Образувано било ч.гр.д. № 1082/2023г. по описа на Районен съд - Хасково. Издадена била заповед за изпълнение, връчена на длъжника съгласно разпоредбата на чл. 47, ал. 5 ГПК. Предвид това,

на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК за „Йеттел България“ ЕАД възниквал правен интерес от завеждането на установителен иск за вземанията си спрямо него.

Предвид изложеното, ищецът иска съдът да постанови решение, с което да приеме за установено по отношение на ответника, че му дължи сумата в общ размер на 871,20 лв., представляващи неплатени абонаментни такси, използвани услуги и неустойка по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\*; неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +\*\*\*\*\* за устройство NOKIA 1.3 Dual Black; неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +\*\*\*\*\* за устройство XIAOMI Redmi 9 64GB Dual Purple, неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +\*\*\*\*\* за пакет базови аксесоари от 08.02.2021 г.; неплатени абонаментни такси, използвани услуги, неустойка и сума за мобилно устройство по Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\*; неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +\*\*\*\*\* за пакет базови аксесоари от 17.03.2021 г.; неплатени абонаментни такси и неустойка по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\*, ведно със законната лихва, считано датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 26.05.2023 г., до окончателното изплащане на вземането.

Претендира се и присъждане на деловодни разноски за заповедното и за настоящото производство.

Ответникът, призован при условията на чл.47 ал.6, вр. ал.5 ГПК, не представя отговор на исковата молба по чл.131 от ГПК в законоустановения едномесечен срок. Такъв отговор представя назначения му на същото основание особен представител, в указания му срок. Счита предявените иски за неоснователни и недоказани и моли да бъдат отхвърлени като такива.

Изложени са следните съображения: На 07.12.2020 г. между „Теленор“ ЕАД и В. П. П. бил сключен договор за мобилни услуги за телефонен номер \*\*\*\*\*, с избран абонаментен план за първоначалния срок на договора 8.99 лв. на месец за срок от 24 месеца, като след изтичане на този срок - 10.99 на месец със срок на действие до 07.12.2022 г. Отделно от това, пак на 07.12.2020г. ответницата В. П. П. сключила и друг договор с мобилния оператор за телефонен номер \*\*\*\*\*, с избран абонаментен план за първоначалния срок на договора 23.99 лв. на месец за 24 месеца, като след изтичане на първоначалния срок на договора - 34.99лв. на месец. Ведно със сключването на договора ответницата сключила и два договора за лизинг за две мобилни устройства, а именно: NOKIA, модел 1.3 Dual Black за телефонен номер \*\*\*\*\* и XIAOMI, Redmi 9 64GB Dual Purple. В чл.3 от Договорите за лизинг било разписано, че ответника дължи лизингови вноски за всеки месец за единия телефон сума в размер на 2.39 лв. с включен 20% ДДС, а за другия телефон 12.49 лв. с включен 20% ДДС. От представените фактури от ищеца било видно, че вноската за лизинг на двата телефона била в размер на 18.15 лв., което било в повече от общо дължащата се сума за лизинг на мобилните устройства.

Първоначалният срок на договора бил от 07.12.2020 г. до 07.12.2022 г., след което същият ставал безсрочен при стандартните условия на избрания абонаментен план, като можел да се прекратява с едномесечно предизвестие по всяко време. Между страните имало и уговорка, посочена в договора, че в случай на прекратяване на договора преди посочения му срок по вина или по инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по договора и по общите условия, ответникът дължи неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяване до изтичане на уговорения срок, но не повече от трикратния размер на стандартните месечни абонаменти. В допълнение към това било дължимо и възстановяване на част от ползваната стойност на отстъпките от абонаментните планове, съответстващи на оставащия срок на договора, а в случай, че е предоставено устройство за ползване, чийто срок не е изтекъл – се дължала и такава част от разликата между стандартната цена на устройството /в брой, без абонамент/, съгласно действащата към момента на сключване на договора ценова листа и заплатената от него при предоставянето му/в брой или обща лизингова цена по договора за лизинг/, съответстваща на оставащия срок на договора. Договорът съдържал имена и подписи на представителя на ищцовото дружество и на ответника, с отбелязване, че при подписването му било предоставено /закупено 2 броя устройства/. Последният подписал още представените по делото декларации - съгласия и приложения - ценова листа за абонаментни планове за частни лица, съответно от датата на договора. В декларациите заявил, че е получил екземпляр от Общите условия на „Теленор“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги и/или Общите условия на „Теленор“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на фиксирани телефонни услуги; съгласен е с тях и се задължава да ги спазва, като те са приложими към всички СИМ карти/ номера, ползвани от потребителя към момента и за бъдещи такива. Представени още били и Общи условия на „Теленор“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги, в сила от 10.09.2010 г., с последно изменение от 20.09.2018 г. Според чл.19б б. "в" от ОУ, ищецът имал право едностранно да прекрати индивидуален договор, срочен или безсрочен, в случай, че потребителят не е платил дължими суми след изтичането на сроковете за плащане по индивидуалния договор или по ОУ. В чл.27 от ОУ било предвидено задължение за плащане на сумата по фактурата в посочения в нея срок, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ, което задължение било в тежест на потребителя, според чл.71. При неспазване на последното, ищецът имал право при условията на чл.19б да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя /чл.75 от ОУ/. Към исковата молба били посочени и пет броя фактури, които по твърдение на ищеца не били заплатени от ответницата по делото, но не ставало ясно дали тези издадени фактури са били станали достояние на същата.

Оспорва се претенцията за неустойка, тъй като ищецът не посочил, договорът да е бил прекратен предсрочно и на какво основание. Няма данни и за реалното закупуване на мобилното устройство, както и за наличието на уговорка за претендираната неустойка, но дори и да е била уговорена, тази клауза била нищожна. Уговорката за неустойка при прекратяването на договора по вина на потребителя била в необосновано висок размер, като



давала на ищеца предварително възможност да получи насрещна престация по договора, дори при прекратяването му по вина на потребителя. Така била налице е хипотезата на чл. 26, ал. 1, във вр. ал. 4 ЗЗД и в тази си част договорът изобщо не пораждал правно действие, като задължението за неустойка не било възникнало.

От страна на ищеца по никакъв начин не било доказано съществуването на валидно облигационно правоотношение между страните по делото, по повод представения по делото договор за мобилни услуги. Затова В. П. П. в качеството си на ответник не носела договорна отговорност за неизпълнението на каквито и да било задължения като абонат по същия договор, в т.ч. и на търсените суми за неустойки. Това било достатъчно основание за отхвърлянето на предявения иск изцяло, като неоснователен и недоказан.

Дори да се приемело, че страните са били договорно обвързани, не ставало ясно от представените по делото доказателства дали за посочения период ответницата въобще е използвала далекосъобщителни услуги, предоставени му от ищеца, чието заплащане е забавила. Така, доколкото неплащането в срок на предоставени и използвани далекосъобщителни услуги бил юридическият факт, даващ право на ищеца да прекрати съответните договори и да начисли неустойки за това, не доказването на тази забавка било още едно основание за отхвърлянето на иска изцяло. Ищецът претендирал сумата в размер на 871.20 лв., представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и неустойки за предсрочно прекратяване на договорен абонамент. Ищецът по никакъв начин не бил доказал, че общата търсена сума следва да бъде формирана именно по посочения от него начин, респективно дължими били неустойки именно в претендираните размери. Тази обща сума се сочела за дължима без да са описани отделните компоненти, включени в нея, съставляващи всъщност различни неустойки. Същевременно, вземането си за неустойка ищецът основавал на обстоятелствата, че ответникът не е заплатил стойността на потребените и фактурирани услуги, при което на основание чл.75, вр. чл.196 „в" от ОУ, ищецът е прекратил едностранно договорите с него и издал по клиентския му номер крайна фактура, включваща и начислената неустойка за предсрочно прекратяване. Неизпълнението на ответника обуславяло правото на ищеца, да му начисли обезщетение за неизпълнение, според чл. 11 от индивидуалните договори.

Съгласно чл.92 от ЗЗД, задължението за неустойка възниквало при неизпълнение на конкретно задължение за едната страна по договора, като страните следвало да са уговорили начина, по който евентуално ще бъде начислявана неустойката. В случая, от приложените по делото ОУ се установявало, че при неплащане в срок на задължения за предоставени услуги, доставчикът има право едностранно да прекрати договора, а същевременно договорът, сключен между страните, съдържа клауза за уговорена неустойка в размер на дължимите месечни такси до края на договора, но не повече от трикратния им размер. Същевременно, надлежното упражняване на потестативното право на разваляне на договора било елемент от правопораждащия фактически състав на вземането за неустойка, тъй като същата била уговорена именно за този етап от развитието на облигационното правоотношение. Доколкото не било уговорено друго, следвало да се приеме, че надлежното

упражняване на правото на разваляне се подчинява на общите правила на чл.87 ал.2 ЗЗД и писмените договори подлежали на прекратяване с изявление в същата форма. С оглед уговорения начин на изчисляване на неустойката - оставащите до края на договора стандартни абонаментни такси, установяването на факта на получаване на писмено предизвестие от абоната било от значение не само за доказване на основанието, но и за размера на иска. Доказателства за едностранно прекратяване на договора от страна на мобилния оператор поради виновно неизпълнение на потребителя на услугата, не били ангажирани. Същевременно, дори да се приемело, че исковата молба служи като изявление за разваляне на договорите, то това изявление било направено след съставянето на процесната фактура, с която била начислена неустойка, т.е. към момента на начисляването не е имало основание за това. Нещо повече, в случая това изявление не било достигнало и до знанието на ответника, предвид призоваването му по реда на чл.47 ал.6, вр. ал.5 ГПК. С оглед на гореизложените съображения, особения представител на ответницата счита, че по отношение на кредитора не е възникнало вземане за неустойка при предсрочно прекратяване на договора.

Неоснователен и недоказан бил иска и в частта му на претендираните суми, дължими за съответните мобилни устройства. Това вземане се основавало на уговорката в договорите за мобилни услуги по т. 11, че в случай на прекратяване на договора през първоначалния срок по вина или инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по договора и по ОУ; в случай, че е предоставено устройство, той да дължи и такава част от разликата между стандартната цена на устройството /в брой, без абонамент/, съгласно действащата към момента на сключване на договора ценова листа и заплатената от него при предоставянето му /в брой или обща лизингова цена по договора за лизинг/, съответстваща на оставащия срок на договора. Така надлежното упражняване на потестативното право на разваляне на договора, каквото в случая не било налице, бил елемент и от правопораждащия фактически състав на вземането за посочените суми. Отделно от това, ищецът не доказал, търсената от него сума да представлява именно описаната в т.11 разлика в цените, като той не представял действащата към момента на сключване на договора ценова листа за съответното устройство. Ето защо, следвало отхвърляне на предявения иск и в тази му част.

Независимо от горните съображения, в случай че се приемело, че претенцията за неустойка се основава на действително възникнало вземане за такава в полза на ищеца по процесните договори между страните, процесната клауза за неустойка била нищожна, като противоречаща на добрите нрави, според критериите по задължителната съдебна практика ТР № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, а именно – тя била уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност се извършвала в зависимост от специфичните за всеки конкретен случай факти и обстоятелства, при съобразяване на примерно посочени критерии, като естеството и размер на обезпеченото с неустойката задължение, обезпечение на поетото задължение с други, различни от неустойката правни способности, вида на самата уговорена неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена, съотношението между размера на неустойката и

очакваните за кредитора вреди от неизпълнението /решение № 107/25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 818/2009 г., II т. о./. Освен обезпечителна и обезщетителна, по волята на страните, неустойката можела да изпълнява и наказателна функция. В случая обаче страните уговорили в случай, че абонатът наруши задълженията си по договора или ОУ, в т.ч. ако по негово искане или вина договорът бъде прекратен в рамките на определения срок, операторът да има право да прекрати договора и да получи неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяване до изтичане на уговорения срок, но не повече от трикратния размер на стандартните месечни абонаменти; както и в допълнение към това и възстановяване на част от ползваната стойност на отстъпките от абонаментните планове, съответстваща на оставащия срок на договора. Такава клауза изцяло противоречала на добрите нрави по смисъла на чл.26 ал.1 пр.3 ЗЗД, тъй като съществено нарушавала принципа на справедливост и излизала извън обезпечителните и обезщетителните функции, които законодателят определял за неустойката. Това противоречие било налице още при сключването на договора, при което не било налице валидно съглашение, според чл.26 ал.1, вр. ал.4 ЗЗД, и в тази си част договорът изобщо не бил породил правно действие, а нищожността на тази клауза била пречка за възникване на задължение по нея. Допълнителен аргумент, че уговорката за неустойка в полза на мобилен оператор при предсрочно прекратяване на договор за услуга поради неплащане на сума по договора от потребителя, определена в размер на всички абонаментните вноски за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения в него срок, макар и не повече от трикратния размер на стандартните месечни абонаменти, но и в допълнение към това - възстановяване на част от ползваната стойност на отстъпките от абонаментните планове, съответстваща на оставащия срок на договора, е нищожна поради противоречие с добрите нрави на осн. чл.26 ал.1 пр.3 ЗЗД, било и това, че по този начин мобилният оператор по прекратения договор щял да получи имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше прекратен, но без да се предоставя ползването на услугата по договора. Клаузата от процесните договори относно неустойката била нищожна и на още едно основание - като неравноправна и неиндивидуално уговорена, съобразно чл.146 ал.1, вр. чл.143 т.5 ЗЗП, вр. чл.26, ал.1 ЗЗД, които разпоредби били приложими и за настоящия случай.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото са представени и приети като писмени доказателства Фактура № 7319148280 от 25.04.2021г. за сумата от 130,25 лв.; Фактура № 7320449752 от 25.05.2021г. за сумата от 167,30 лв.; Фактура № \*\*\*\*\* от 25.06.2021г. за сумата от 248,42 лв.; Фактура № 7323019024 от 25.07.2021г. за сумата от 254,91 лв.; Фактура № 7324488569 от 25.08.2021г. за сумата от 871,20 лв., както и Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\*, сключен между В. П. П. и „Теленор България“ ЕАД на 07.12.2020г.; Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\*, сключен между В. П. П. и „Теленор

България“ ЕАД на 07.12.2020г.; Договор за лизинг на устройство марка NOKIA 1.3 Dual Black от 07.12.2020 г.; Заявление за активиране/деактивиране на услуга по заявка № 624005461, подписано от В. П. на 07.12.2020г.; Декларация – съгласие от 07.12.2020г., подписана от В. П. П.; Приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от 07.12.2020г.; Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги с мобилен/фиксиран № +\*\*\*\*\* от 08.02.2021г.; Декларация – съгласие от 08.02.2021г., подписана от В. П. П.; Договор за лизинг на устройство XIAOMI, Redmi 9 64GB Dual Purple от 08.02.2021г.; Договор за лизинг за базови аксесоари от 08.02.2021г.; Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги с мобилен/фиксиран № +\*\*\*\*\* от 17.03.2021г.; Декларация – съгласие от 17.03.2021г., подписана от В. П. П.; Приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от 17.03.2021г.; Договор за лизинг за базови аксесоари от 17.03.2021г.; Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\*, сключен между В. П. П. и „Теленор България“ ЕАД на 19.02.2021 г.; Декларация – съгласие от 19.02.2021 г., подписана от В. П. П.; Приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от дата 19.02.2021г., както и Общи условия на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги, в сила от 09.10.2010 г., последно изменени на 20.09.2018 г. От тях се установява, че имат описаното в исковата молба и посочено по-горе съдържание, поради което същото не следва да се излага отново.

От материалите, съдържащи се в ч. гр. д. № 1082 по описа за 2023 г. на РС - Хасково, приложено като доказателство по настоящото производство, се установява, че въз основа на заявление с вх. № 6831/29.05.2023 г. в полза на ищеца срещу ответника е издадена заповед № 431 от 30.05.2023 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 ГПК за процесната сума в общ размер на 871,20 лв., представляваща неплатени абонаментни такси, използвани услуги и неустойка по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\*; неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +\*\*\*\*\* за устройство NOKIA 1.3 Dual Black; неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +\*\*\*\*\* за устройство XIAOMI Redmi 9 64GB Dual Purple, неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +\*\*\*\*\* за пакет базови аксесоари от 08.02.2021 г.; неплатени абонаментни такси, използвани услуги, неустойка и сума за мобилно устройство по Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\*; неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +\*\*\*\*\* за пакет базови аксесоари от 17.03.2021 г.; неплатени абонаментни такси и неустойка по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\*, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на заявлението – 26.05.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените в производството разноски, от които 25,00 лв. за заплащане на държавна такса и 480,00 лв. - възнаграждение за упълномощен по делото адвокат. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК и с разпореждане № 869 от 09.06.2023 г., връчено на ищеца на 20.06.2023 г., е указано, че може да предяви иск за установяване на вземанията си

в едномесечен срок от съобщението, като последният е сторил това.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Предмет на делото са предявени при условията на обективно кумулативно съединение установителни искове с правно основание чл.422 ал.1, вр. чл.415 ал.1 ГПК, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 342, ал. 1 ТЗ и чл.92 ЗЗД, които са процесуално допустими, доколкото изхождат от заявител по образувано заповедно производство срещу длъжника в едномесечния срок от уведомяването му за връчването на издадената заповед за изпълнение относно процесните вземания при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК.

Във връзка с основателността на заявените претенции, съдът намира следното:

От приетите и неоспорени Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от 07.12.2020 г.; Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги с мобилен/фиксиран № +\*\*\*\*\* от 17.03.2021г. и Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от 19.02.2021 г., сключени между ответницата и „Теленор България“ ЕАД, както и от съпътстващите ги Декларация – съгласие от 07.12.2020г., от 17.03.2021г. и от 19.02.2021 г. и Приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от същите дати и представените от ищеца Общи условия на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги, по несъмнен начин се установява, че между страните са съществували валидни облигационни правоотношения, по силата на които дружеството - мобилен оператор е трябвало да предоставя мобилни услуги срещу задължението от страна на ответника да заплаща дължимото възнаграждение за това. Съдържанието на съглашенията е подробно регламентирано в горепосочените документи, които са подписани и от ответницата и не са оспорени, нито от гледна точка на автентичността им, нито по отношение на верността им. Доколкото те носят подписите на лицата, посочени в тях като издатели, съгласно чл.180 ГПК съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. В този смисъл следва да бъде прието, че с подписването на процесните договори за мобилни услуги в правната сфера на всяка от страните са възникнали съответни права и задължения. Освен това, на основание чл. 20а, ал. 1 ЗЗД те имат силата на закон за страните. Доколкото се касае за търговска сделка съгласно чл. 286, ал. 1 ТЗ, тъй като е сключена от търговец и е свързана с упражняването от него занятие, тя попада под приложното поле на ТЗ, а само за неуредените в него положения се прилагат разпоредбите на гражданското законодателство – чл. 288 ТЗ. И в трите договора за мобилни услуги, респ. допълнително споразумение изрично е посочено, че потребителят е получил и е запознат с Общите условия и е съгласен да ги спазва, като същото обстоятелство се установява и от декларациите-съгласие към Приложенията - ценова листа за абонаментни планове, поради което и на основание чл. 298, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ТЗ те също са задължителни за него. По делото не се оспорва, че ищецът е изпълнил основното си задължение по договорите – да предоставя на ответницата мобилни услуги чрез съответни телефонни номера. От съдържанието на събраните писмени доказателства се установява

още, че част от спорните вземания представляват дължимата сума за абонаментните планове и за използване на мобилни услуги на ответника и по трите договора. Съгласно т. 23, б. „б“ от Общите условия месечният абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен договора и включва разходите за поддръжка на мрежата и се предплаща от потребителя ежемесечно, в размери съгласно избрания от него абонаментен план. Следователно, задължението за заплащането му не е обвързано от потреблението на мобилни услуги, и се дължи без значение дали мобилният оператор действително ги е доставил и съответно дали абонатът ги е потребил. Извод за осигурен достъп до мрежата може да се направи и от обстоятелството, че в договорите за мобилни услуги е посочен конкретен номер, посредством който потребителят бива идентифициран сред абонатите на ищеца, и е издадена нужната за целта конкретна СИМ-карта. При това положение и доколкото нито се твърди, нито се установява договорите между страните да са били прекратени преди сочената в съответния договор крайна дата, то ответникът дължи и претендираните абонаментни такси и цената на използваните услуги за релевантния период. Относно настъпването на изискуемостта им не се спори, а и се установява от т. 27 на Общите условия, че плащането се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ, като в случая той очевидно е изтекъл. За пълнота на изложението и във връзка с ответните оспорвания, следва да се посочи, че падежът на претендираните вземания се счита да е настъпил най-късно 18 дни след датата на последната фактура № 7324488569 от 25.08.2021 г. Не се установи по делото, ответницата да е заплатила дължимите суми по издадените фактури в уговорения срок с оглед на което следва да се приеме, че тя е неизправна страна по договорите, тъй като не е предложила на кредитора изпълнение в уговорените срокове.

Ето защо съдът намира, че исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД (за сумата в размер на 29,07 лева, представляваща неплатени абонаментни такси и използвани услуги за периода 25.03.2021 г. до 24.06.2021 г. по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от 07.12.2020 г.; 107,04 лева, представляваща неплатени абонаментни такси и използвани услуги за периода 25.03.2021 г. до 24.06.2021 г. по Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги с мобилен/фиксиран № +\*\*\*\*\* от 17.03.2021г. и 57,86 лева, представляваща неплатени абонаментни такси за периода 25.03.2021 г. до 24.06.2021 г. по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от 19.02.2021 г.) са изцяло основателни и доказани.

На следващо място, не е спорно, че между страните са съществували и четири облигационни правоотношения по силата на сключени договори за лизинг, а именно Договор за лизинг на устройство марка NOKIA 1.3 Dual Black от 07.12.2020 г.; Договор за лизинг на устройство XIAOMI, Redmi 9 64GB Dual Purple от 08.02.2021г.; Договор за лизинг за базови аксесоари от 08.02.2021г. и Договор за лизинг за базови аксесоари от 17.03.2021 г. Съдържанието им е уредено в договорите, както и в Общите условия към всеки един от тях. И тук липсва полемика, че ищецът е изпълнил точно основното си задължение, а и в чл. 4 и в четирите договора лизингополучателят изрично е декларирал, че е получил устройството

във вид, годен за употреба, функциониращ изрядно, съответстващ на договорените технически характеристики и комплектован с цялата документация, респ. че вещите са му предадени във вид, годен за употреба. При това положение следва да се приеме, че в тежест на ответницата е възникнало насрещното задължение да заплаща дължимите месечни лизингови вноски в сроковете и размерите съобразно договорните клузи. Безспорно е и това, че задълженията не са изпълнявани надлежно. Така, за периода 25.03.2021 г. до 24.08.2021 г. са останали незаплатени лизингови вноски за предоставеното мобилно устройство NOKIA 1.3 Dual Black в общ размер на 47,80 лева; за предоставеното мобилно устройство XIAOMI, Redmi 9 64GB Dual Purple – 263,12 лева; за пакета базови аксесоари по договора за лизинг от 08.02.2021 г. – 45,10 лева и за пакета базови аксесоари по договора за лизинг от 17.03.2021 г. – 28,06 лева. За тези суми са издадени описаните по-горе шест фактури, а по делото не са ангажирани доказателства и относно изпълнението на тези изискуеми задължения на ответницата, както и за връщане на предоставените за временно, до заплащане на тяхната цена, за ползване лизингови вещи.

Предвид изложеното съдът счита, че исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал.1 33Д, вр. чл. 342, ал. 1 ТЗ (за сумата в размер на 47,80 лева, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг на устройство марка NOKIA 1.3 Dual Black от 07.12.2020 г. за периода 25.03.2021 г. до 24.08.2021 г.; 263,12 лева, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг на устройство XIAOMI, Redmi 9 64GB Dual Purple от 08.02.2021г. за периода 25.03.2021 г. до 24.08.2021 г.; 45,10 лева, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг за базови аксесоари от 08.02.2021г. за периода 25.03.2021 г. до 24.08.2021 г. и 28,06 лева, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг за базови аксесоари от 17.03.2021 г. за периода 25.03.2021 г. до 24.08.2021 г., също са изцяло основателни и доказани и като такива следва да бъдат уважени.

Вземанията за абонаментни такси, използвани мобилни услуги и лизингови вноски са дължими ведно с поисканата законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което е било образувано ч. гр. д. № 1082 по описа за 2023 г. на РС - Хасково - 26.05.2023 г., до окончателното ѝ изплащане, по аргумент от разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК.

По отношение на претендираните неустойки, а именно на сумите от 35,90 лв., представляваща неустойка по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от 07.12.2020 г., 80,47 лв. – неустойка по допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги с мобилен/фиксиран № +\*\*\*\*\* от 17.03.2021 г.; 117,92 лева по Договор за лизинг на устройство марка NOKIA 1.3 Dual Black от 07.12.2020 г., представляваща разликата между цената на предоставеното устройство без абонамент и преференциалната такава и сума в размер на 58,86 лева – неустойка по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от 19.02.2021 г., следва да се посочи най-напред, че съгласно чл.11 ал.2 от Общите условия, представляващи неразделна част от договорите за лизинг, при разваляне на договора за лизинг по вина на лизингополучателя, последният

дължи на лизингодателя неустойка в размер на оставащите и неплатени месечни лизингови вноски до размера на общата цена, посочена в договора за лизинг, както и всички други парични и други задължения, предвидени в договора за лизинг, в това число и задължения за неустойка и др. Нито в договора за лизинг обаче, нито в Общите условия е предвидена възможност за лизингодателя, да начислява и претендира разликата между цената на предоставеното устройство без абонамент и преференциалната такава, като според настоящият съдебен състав тази претенция няма договорно или законово основание.

Неустоечните клаузи са нищожни и поради накърняване на добрите нрави, за което се следи и служебно, като преценката се извършва към момента на сключване на договора, а не към последващ момент - т. 3 от Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС. При тази преценка следва да се изхожда преди всичко от характерните особености на договора за услуга и вида на насрещните престации: мобилният оператор се задължава да предостави на потребителя ползването на мобилни услуги срещу абонаментна такса, а потребителят - да я заплати, но само срещу предоставената му услуга. Налице е нищожност на неустоечните клаузи поради противоречие с добрите нрави, доколкото те не изпълняват присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, а се явяват средство за неоснователно обогатяване на доставчика на услуги, който получава правото да реализира уговорената по договора печалба, без да предоставя насрещната своя престация - предоставяне на услугата за съответния период. Предвидената неустойка при прекратяване на договора в размер на всички, но не повече от три месечни абонаментни такси е и необосновано висока, тъй като не е съобразена с размера на евентуалните вреди, които операторът би претърпял. От значение е и обстоятелството, че размерът на неустойката, определен като основа от стандартна цена на услугата или устройството, а не на уговорената такава, нарушава изискването същата да обезпечава и обезщетява вреди от неизпълнението на конкретен договор, а не произволни такива, както и това неустойката да обезпечава и санкционира неизпълнение на задължения по конкретния договор, в случая договорите за мобилни услуги, а не възникналите на основание друго облигационно правоотношение между страните (по договорите за лизинг).

С оглед на изложеното, следва да се приеме за неоснователен доводът на ищеца, че неустойка, която не надвишава трикратния размер на месечните абонаменти, не противоречи на добрите нрави и не излиза от присъщите функции. Посочените изводи не се променят от обстоятелството, че операторът претендира размер на неустойката съгласно постигнато с КЗП споразумение, доколкото съдът извършва самостоятелна преценка. Обстоятелството дали вещта е била върната е ирелевантно, тъй като във всички случаи, освен при прехвърляне на собствеността, лизингополучателят дължи връщане на вещта - чл. 1, ал. 3 от договора за лизинг, за неизпълнението на което задължение е договорена отделна неустойка, претендирана за установяване и в настоящия случай.

Следователно, уговорената неустойка при предсрочно прекратяване на договорите излизат извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, създава условия за неоснователно обогатяване на едната страна за сметка на другата и нарушава



принципа за справедливост. В този смисъл е и задължителната практиката на ВКС - Решение № 193/09.05.2016 г. по т. д. № 2659/2014 г. на ВКС, I т.о. и Решение № 219/09.05.2016 г. по т. д. № 203/2015 г. на ВКС, I т.о. Както се посочи по-горе, съдът следи служебно за нищожността на договорните клаузи предмет на договора, когато тя е свързана с противоречие на закона или на добрите нрави и това противоречие произтича пряко от твърденията и доказателства по делото, както е в настоящия случай. В този смисъл е и цитираното вече Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС.

На следващо място, клаузите за неустойка се явяват нищожни и поради това, че са неравноправни по смисъла на чл. 143 ЗЗП, който без съмнение намира приложение в отношенията между страните. Безспорно, че те са част от стандартни, изготвени предварително и типови споразумения на мобилния оператор и че потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието ѝ - дали да е въобще част от договора или поне да е в по-малък размер, т.е. няма данни да са индивидуално уговорени. С оглед посоченото по-горе, че ищецът би получил възнаграждение по договора под формата на неустойка, без да има задължение да предоставя мобилни услуги, клаузата за неустойки несъмнено е във вреда на потребителя и не отговаря на изискването за добросъвестност като води до значително неравновесие между правата и задълженията на страните, именно поради липсата на еквивалентност между поетите от тях насрещни задължения. Освен това предвидения размер на неустойката е необосновано висок, тъй като не е съобразен с естеството на обезпеченото задължение и надвишава многократно стойността на евентуално претърпените от ищеца вреди - чл. 143, т. 5 ЗЗП.

Отделно от горните аргументи съдът намира, че претендираните суми за неустойка за предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги са недължими и на друго основание: прекратяването на договора поради неизпълнение на договорни задължения се подчинява на общите правила на чл. 87, ал. 1 ЗЗД за срок и форма. Неизпълнението на договорно задължение по причина, за която отговаря длъжникът, включително неплащането на възникнали задължения през предварително определен срок в договора е основание за развалянето му според разписаното в чл. 87, ал. 1 ЗЗД. Следователно, доколкото процесните договори са сключени в писмена форма, изявлението за прекратяването им същото следва да е в такава форма и с него следва да се дава подходящ срок за изпълнение. По делото липсват данни, а и твърдение да е отправяно нарочно волеизявление за развалянето на договорите, респективно то да е получено от абоната. Операторът не е ангажирал доказателства в тази насока, поради което съдът намира, че същият не е упражнил надлежно правото си да прекрати договорите преди изтичане на срока им. А само предсрочното негово прекратяване води до възникване на уговорената между страните компенсаторна неустойка. Освен това подаването на заявление по чл. 410 ГПК, доколкото то има за свой адресат съда и предвид едностранният характер на заповедното производство, същото не може да се разглежда като отправено до длъжника волеизявление за прекратяване на договорната връзка между страните. Съгласно трайната съдебна практика подобна роля може да изиграе само исквата

молба, тъй като препис от нея се връчва на неизправната по договора страна, стига разбира се, в нея кредиторът да се позова на последиците от прекратяване на договора. В случая обаче и исковата молба е подадена в съда след изтичане на първоначалния срок по всички процесни договори. По тези съображения по делото остана недоказано надлежното им прекратяване преди изтичане на първоначалния им срок, което препятства възникването в полза на ищеца на претендираното вземане за неустойка за предсрочно прекратяване на това основание.

По тези съображения съдът счита, че исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 92 ЗЗД са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Съгласно т. 12 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда специалните установителни искове, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разносните, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разносните както в исковото, така и в заповедното производство. В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е дал повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, а и към настоящия, не е погасил процесните вземания. Ето защо следва да бъде ангажирана отговорността му за сторените от ищеца разноски по ч. гр. д. № 1082 по описа за 2023 г. на Районен съд – Хасково. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени, но съобразно установения по делото размер на вземанията, следва да бъдат намалени на общо 335,07 лева.

С оглед изхода на настоящото производство и двете страни имат право на разноски, но на ответника не следва да му бъдат присъждани, тъй като липсват твърдения и доказателства за извършването им. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца се дължат такива, съразмерно на уважената част от исковете, а именно сумата от 879,15 лева, съобразно ангажираните доказателства за реалното им извършване и представения списък по чл. 80 ГПК.

Мотивиран от горното, съдът

## **РЕШИ:**

**ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО**, на основание чл.422 ал.1, вр. чл.415 ал.1 ГПК, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 342, ал. 1 ТЗ, по отношение на В. П. П., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: \*\*\*\*\*, **ЧЕ ДЪЛЖИ** на “Йеттел България” ЕАД, ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление – град София, район Младост, ж.к.”Младост 4” Бизнес Парк София, сграда 6, съдебен адрес: гр.София, ул.“Шандор Петъфи“ № 10, адв. В. Н., следните суми: **29,07** лева, представляваща неплатени абонаментни такси и използвани услуги за периода 25.03.2021 г. до 24.06.2021 г. по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от 07.12.2020 г.; **107,04** лева, представляваща неплатени абонаментни такси и използвани услуги за периода 25.03.2021 г. до 24.06.2021 г. по Допълнително споразумение

към договор за мобилни/фиксиран услуги с мобилен/фиксиран № +\*\*\*\*\* от 17.03.2021г.; **57,86** лева, представляваща неплатени абонаментни такси за периода 25.03.2021 г. до 24.06.2021 г. по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от 19.02.2021 г.; **47,80** лева, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг на устройство марка NOKIA 1.3 Dual Black от 07.12.2020 г. за периода 25.03.2021 г. до 24.08.2021 г.; **263,12** лева, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг на устройство XIAOMI, Redmi 9 64GB Dual Purple от 08.02.2021г. за периода 25.03.2021 г. до 24.08.2021 г.; **45,10** лева, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг за базови аксесоари от 08.02.2021г. за периода 25.03.2021 г. до 24.08.2021 г. и **28,06** лева, представляваща неплатени лизингови вноски по Договор за лизинг за базови аксесоари от 17.03.2021 г. за периода 25.03.2021 г. до 24.08.2021 г., ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 1082 по описа за 2023 г. на Районен съд – Хасково – 26.05.2023 г. до окончателното им изплащане, за които е издадена заповед № 431 от 30.05.2023 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 1082 по описа за 2023 г. на Районен съд – Хасково.

**ОТХВЪРЛЯ** предявения от “Йеттел България” ЕАД, ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление – град София, район Младост, ж.к.”Младост 4” Бизнес Парк София, сграда 6, съдебен адрес: гр.София, ул.”Шандор Петъфи“ № 10, адв. В. Н., срещу В. П. П., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: \*\*\*\*\*, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД, за установяване по отношение на В. П. П., че дължи на “Йеттел България” ЕАД сумата от **35,90** лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от 07.12.2020 г.; сумата от **80,47** лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги с мобилен/фиксиран № +\*\*\*\*\* от 17.03.2021 г.; сумата от **117,92** лева, представляваща неустойка (разликата между цената на предоставеното устройство без абонамент и преференциалната цена) за предсрочно прекратяване на Договор за лизинг на устройство марка NOKIA 1.3 Dual Black от 07.12.2020 г. и сумата от **58,86** лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги с предпочетен номер +\*\*\*\*\* от 19.02.2021 г., ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 1082 по описа за 2023 г. на Районен съд – Хасково – 26.05.2023 г., за които е издадена заповед № 431 от 30.05.2023 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 1082 по описа за 2023 г. на Районен съд – Хасково, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

**ОСЪЖДА** В. П. П., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: \*\*\*\*\*, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати на “Йеттел България” ЕАД, ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление – град София, район Младост, ж.к.”Младост 4” Бизнес Парк София, сграда 6, съдебен адрес: гр.София, ул.”Шандор Петъфи“ № 10, адв. В. Н., сумата от 1214,22 лева, от която 879,15 лева, представляваща направени разноски по настоящото дело и 335,07 лева,

представляваща направени разноси по ч. гр. д. № 1082 по описа за 2023 г. на Районен съд – Хасково, за които е издадена заповед № 431 от 30.05.2023 г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 ГПК, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

**Съдия при Районен съд – Хасково:/п/ не се чете.**

**Вярно с оригинала!**

**Секретар: Ц.С.**